

Kedves Testvérek!

„Miért van szükség a gyűrűre?” Ez a kérdés forgott bennem, mikor évekkal ezelőtt elkövettem azt a hibát, hogy a nagy klasszikus trilógiát valamiért a második résznél kezdtem el nézni. Izgalmas volt és szép és grandiózus, átjött az üzenet, csak nem értettem, mire ez a nagy felhajtás a gyűrű körül?

Enélkül az ismeret nélkül jóval nehezebben érthető maga a történet. Dramaturgiai szempontból nem rossz ötlet nem a legelején feltárni az alapkonfliktust, alapkérdést, minden esetre a megértést jelentősen megnehezíti a dolog. A Galata levél „gyűrű kérdését” fontos értenünk ahhoz, hogy jól értsük magát a levelet és az itt kibontakozó konfliktust. A „gyűrű” ebben a történetben a megigazulás. Maga a szó is kihívás egy mai embernek... Szóval a megigazulás, ami azt jelenti, hogy hogyan lehetek igaz, azaz tiszta Isten előtt? Hogyan tudok megfelelni az Ő standardjainak? A történet vége szempontjából érdekes ugye ez a kérdés: a végén mi alapján fogja azt mondani, hogy az életemet jól csináltam, a jó utat választottam, bejártam az utat, amit rám bízott és ember voltam. Igazán ember. Amilyenek Ő akart látni, amiért Ő teremtett. Még a nem hívó emberekben is ott van: a végén mindenki megkapja méltó jutalmát vagy büntetését. Végül majd lesz valamilyen igazságszolgáltatás. Vagy karma. Vagy valami ilyesmi. Itt van tehát előttünk a megigazulás, mint kérdés és ma kivételesen két pontban szeretnék erről beszélni nektek.

I. FÉLELEM

A fent említett kérdéshez, a megigazuláshoz nagyon sok félelem kapcsolódhat. Hiszen ki ne félne egy olyan bírótól, vagy vizsgáztatótól, ellenőrtől, audit vezetőtől, aki tényleg mindent átlát, és nem lehet előtte kimagyarázni semmit. Az előbb említett szerepekhez kapcsolódó helyzetek legtöbbször ez történik: megpróbáljuk megmagyarázni, eladni, hogy mit miért tettünk vagy sem és hogy nem is úgy gondoljuk... megpróbáljuk a látszatot fenntartani. Nos, jól gondolja, aki fél Istennel kapcsolatban: nem lehet előtte semmit elrejtteni. Nagyon meg kell neki felelni. És ez elég félelmetes. A törvény, amit Isten azért adott, hogy megmutassa, mi a jó és mi a rossz, a bűn hatalma és ereje miatt így vált ilyen fenyegető dologgá. A betartása mégis így lett hihetetlen fontossá, beidegződéssé azok számára is, akik már keresztyének lettek.

A galáciai tévtanítás megértése nagyon fontos, mert a működés ma is fellelhető. Nem gonosz emberekről van itt szó (hiszen mindenki képes gonosznak is lenni), hanem olyanokról, akik félnek és akik félelemből cselekszenek. Ezt a működést leplezi itt le Pál: egy helyzetet említ, amikor Péter félelemből dönt és cselekszik, és önellentmondásba kerül, nyilvánosan kellemetlen helyzetbe.

Péter antiókhiai látogatását, egy ottani konfliktushelyzetet, ami leképezi ennek a kérdésnek a nehézségét és talán fel is szabadít: még a „nagyok”, a legközelebb állók sem tévedhetetlenek, vétkeznek, nehezen állnak meg az igazságban. Az emberi oldal, a bűnös természet, a félelmek, a látszatra törekvés, mint bűn mutatkozik itt meg. Mindeközben nem azért hangzik ez el, hogy Pétert becsémélje, hanem hogy megmutassa: mindenkinek szüksége van megtérésre, az evangéliumra, a változásra és erre hívhatjuk egymást, fontos az igazságban járás, a feddés is, ha megfelelő motivációból fakad, és megfelelő formában történik.

Pál kimondja a textusban, hogy a törvény által, a törvény megtartása révén nem igazul meg senki, nem üdvözülhet, nem tud megállni Isten előtt. Mert nem képes rá a bűn miatt.

Sokan ezért nem akarnak keresztyének lenni, és ezt tartják a legvisszataszítóbbnak: a vallás egy félelemvezérelt élet. Félek az isteni büntetéstől, ezért megpróbálok nagyon jó ember lenni és közben szűkülök, mint egy megvert és fázó kiskutya, hogy a jóisten mégse büntessen meg, ha lehet, annyira.

Fordítsuk most magunk felé kicsit ezt a kérdést:

Mik a mi félelem motivációink, amikor abból cselekszünk:

- Leginkább a másoknak való megfelelés?
- Vagy a „FOMO”, azaz a valamiből való kimaradás félelme?
- Vagy a haláltól (elmúlástól, öregedéstől...) való félelem?

Nem akarok most könnyen és hirtelen feloldást adni ebből, hanem inkább inkább annak a valóságába hívni titeket, hogy a félelem iszonyatosan nagy erő. Ami motivál és tudattalanul is befolyásol. Még maga Péter is félt, aki azért elég nagy ember volt és elég sok mindent látott közlőrl is.

II. SZERETET

Mi tehát akkor a megoldás? Hogyan lehet mindebből kikerülni?

Kínálná magát a helyzet, hogy azt mondjam: „Ne félj” – te pedig azt mondhatnád: köszönöm szépen, ez eddig nem jutott eszembe...

A helyzet, hogy az Ige alapján, ami ma előttünk van, nincs más út, mint szembenézni a félelemmel, szembe menni és meghalni. Ezt olvastuk: „Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem; azt az életet pedig, amelyet most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem.”

Két dolog jut eszembe erről: Az egyik a „kilövés” kifejezés. Egy jóbarátom szokta mondani ilyen Igéknél, hogy na, a lelkészek már megint elszálltak és kilöttek az „úrbe” – mennyire elrugaszkodott és elszállt dolog ez, amit itt olvasunk és hangsúlyozni próbálunk. A másik, hogy a szóhasználat kicsit ijesztő lehet az emberrel foglalkozó hivatások számára. Kicsit olyan, mint egy kezdődő vagy már javában kibontakozó személyiségzavar: nem én élek, hanem bennem valaki más. És én már meghaltam amúgy és nem is én élek.

Azt hiszem, nehéz is ebből jól kijönni, de azért van egy út.

Az Ige megértése és a félelemmel való megküzdés, sőt a megigazulás útja nem más, mint a szeretet.

Ezt az Igét, a 20. verset, ami talán az egész Galata levél szíve, innen érthetjük és ragadhatjuk meg:

Krisztus szeretett engem és önmagát adta értem. Az evangélium szíve, a Jn 3, 16 üzenete: hogy Ő úgy szeret! Akkor is, ha ellentmondásos, vagy nem érthető elsőre, de ez a lényeg: Ő NAGYON SZERET TÉGED. Ezt szeretném elmondani újra és újra. Azért kell, mert nehezen befogadható és egy csomó további kérdést felvet, de ez a legfontosabb tudás és az út: Ő SZERET. TÉGED.

Ez pedig nem egy érzés vagy egy pillanatnyi lelkesedés, hanem cselekvő szeretet. Ő kifizette érted is az árat Istennek, a bűneid büntetésének árát a váltságahalálával és így nem kell félned már Istentől és attól, hogy ha nem teszel meg mindent, akkor neked annyi...

Az a helyzet jut eszembe, amikor egy vidéki gyülekezetben családi napon voltunk. Egész nap egy nagy kültéri rendezvénysátorban ment a dicsőítés, a tanítások, bizonyásgtételek, főzés, nagyon jó kis együttlét volt. Kivonult néhány árus, büfés is. A büfében a lelkész egyik gyermeke elkezdett üdítőt és édességeket vásárolni, azaz hitelre venni, mondván, hogy az apukája majd ki fogja fizetni. Ahogy aztán a nap telt, egyre többet kért, adott néha másnak is, de ő maga is falt és halmozta a dolgokat. Ahogy utólag elmondta, egyre nőtt benne a szorongás is, hogy mi lesz, ha kiderül, vagy ha az apja nem fogja kifizetni, hogy fogja őt megbüntetni. De nem tudott leállni, mert annyi mindent kívánt meg. A nap vége felé egyre fokozódott a feszültség és úgy került az apját, ahogy lehetett. Aztán estefelé az elpakolásnál odahívta magához az apja, megölelte és azt mondta: minden rendezve van. Időközben megtudta ugyanis a helyzetet és kifizette a tartozást. A gyermeket pedig nem megbüntette ezért, hanem rendezte azt, amire a gyermek nyilván nem volt képes.

Krisztus tehát szeret. És tudjátok, ez a szeretet az abszurd, nemcsak az, hogy bennünk él. De hittet elfogadhatjuk ezt a szeretetet és igent mondhatunk rá akár először vagy újra. Mert benne vagyunk mi magunk is a történetben. Meg kell halnunk a saját erőfeszítéseinkből való megfelelésnek Isten előtt, le kell leplezzük a félelmeinket Istenünk előtt. Keresztre kell feszíteni, azaz nemet mondani mindarra, ami elválaszt Istentől, a másik embertől és magunktól.

Leginkább pedig azt jelenti, hogy nemet mondunk az élet görcsös megtartására. Nem tudjuk irányítani.

Ma döntést hozhatunk, hogy ezt az életet az Isten Fiába vetett hitben akarom élni. Hozzá tartozom. Az Övé vagyok. Ember vagyok – testben élek – benne élek. Kettős állampolgár vagyok: egy egység, egy ember, de már Krisztusban Istené, a menny az otthonunk, miközben hálával éljük e földi életet, bejárva az utat, amit nekünk szánt az Isten.

A kegyelemből táplálkozó élet szabad, a Krisztus szeretetéből táplálkozó élet gyógyuló és gyógyító mások számára is. El tudja hordozni a félelmeket is. Nem kell azt mondani, hogy már egyáltalán nincs ott. Hanem Krisztusban, a benne való hitben el tudja fogadni a valóságot. Azért, mert rátalált a forrásra, Isten valóságos szeretetére.

Ámen!

Thoma László